

JAMES HILTON
YİTİK
UFUKLAR

♥
CAN
ROMAN

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN
NİHAL YEĞİNOBALI

James Hilton
YİTİK
UFUKLAR

Can Yayınları: 1873

Lost Horizon, James Hilton

© James Hilton, 1933, 1936

© Alice Hilton, 1960

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2010

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kapak resmi: © iStockphoto.com

1. basım: 2010 Nisan

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gülay Yıldız

Düzeltili: Fulya Tükel

Kapak baskı: Çetin Ofset

İç baskı ve cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-1149-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 – 252 59 88 – 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

James Hilton
YİTİK
UFUKLAR

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
NİHAL YEĞİNOBALI

CAN YAYINLARI

James Hilton, 1900 yılında İngiltere’de, Leigh’de doğdu ve Cambridge’te okudu. Yirminin üzerinde kitabın yazarı olan Hilton, aynı zamanda senaryo da yazdı ve *Mrs. Miniver* adlı filmle en iyi senaryo dalında Oscar ödülünü aldı. *Goodbye Mr. Chips*’in de yazarı olan James Hilton’un en ünlü kitaplarından biri olan *Yitik Ufuklar*, yayımlandığı dönemde kısa sürede dünya çapında başarıya ulaştı ve yayıncılık tarihinde ilk cep kitabı olarak yer aldı. Yayımlandığı günden bugüne sayısız okurun yoğun ilgisini çeken *Yitik Ufuklar*, 1937 ve 1973 tarihlerinde iki kere filme çekildi. James Hilton, 1950’de California’da öldü.

Nihal Yeğınobalı, 1927’de Manisa’da doğdu. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji’ni bitirdikten sonra New York Eyalet Üniversitesi’nde edebiyat öğrenimi gördü. *Genç Kızlar* adlı ilk romanını, Vincent Ewing adını verdiği sözde Amerikalı bir yazarın imzasıyla yayımladı. Bu kitap bir çeviri roman kandırmasıyla yıllarca yeni basımlar yaptı. Ardından *Sitem*, *Mazi Kalbimde Bir Yaradır*, *Belki Defne*, *Gazel* adlı romanları ve *Cumhuriyet Çocuğu* adlı anı kitabını yayımladı. Yeğınobalı, çok sayıda yazarın klasik ve çağdaş yapıtlarını dilimize kazandırdı.

GİRİŞ

Dudaklarda purolar bitmeye yüz tutmuştu; yıllar sonra bir araya gelip de birbirlerinden ne kadar uzaklaşmış olduklarını anlayan bütün eski okul arkadaşlarının duyduğu hayal kırıklığı bizim de içimize çökmeye başlıyordu.

Rutherford yazar olmuştu; romanlar yazıyordu. Wyland, büyükelçilik sekreterlerinden biriydi. Biraz önce Tempelhof'ta yediğimiz akşam yemeğini bizlere o ısmarlamıştı. Bana kalırsa pek canı gönülden yapmasa bile diplomatların böyle durumlar için hazır bulundurdukları kibarlık ve güler yüzle gelmişti bu işin üstesinden. Bir yabancı ülke başkentinde üç yalnız ve bekâr İngiliz erkeği olmamız dışında hiçbir şey bizi bir araya getiremezdi sanıyorum. Wyland Tertius'un, okul günlerinden aklımda kalan hafif ukala ve dar kafalı kişiliğinin şunca yıldır hiç düzelmemiş olduğunun çoktan farkına varmıştım. Rutherford'u ise daha bir gözüm tutmuştu. Okul yıllarında kâh zorbalıkla hükmettiğim, kâh tepeden bakarak kanadımın altına aldığım o üstün zekâlı ve pısrık çocuğu çok iyi aşmış, çok gerilerde bırakmayı başarmıştı. Onun ikimizden de daha çok kazanıp daha keyifli bir yaşam sürdüğünü bilmek, o gece Wyland'la beni ortak bir histe buluşturdu: hafif bir kıskançlık!

Gene de gecemiz sıkıcı geçmekten çok uzaktı. Orta Avrupa'nın her köşesinden kalkıp havaalanına inen kocaman Lufthansa uçaklarını oturduğumuz yerden çok güzel

seyredebiliyorduk. Hele çevreye alacakaranlık çöküp de ışıklar yandığı zaman manzara tiyatro dekorlarını andırır zengin bir parlıtya büründü. Havaalanına inen uçaklardan biri bir İngiliz uçağıydı. Tepeden tırnağa uçuş kıyafeti giyinmiş olan pilot, masamızın yanından geçerken Wyland'ı selamladı. Wyland önce onu tanımadı. Tanıdığı zaman hepimize tanıştırdı ve bize katılmasını istedi.

Pilot, Sanders adında sevimli, şen şakrak bir genç adamdı. Wyland, o kocaman uçuş gözlükleriyle başlıklarının, giyenleri tanınmaz kıldığı konusunda özür dileyici bir şeyler mırıldandı. Sanders güldü ve “Hem de nasıl!” dedi. “Hiç bilmez miyim? Unutmayın, o olay sırasında ben de Baskül'deydim.” Wyland da güldü ama pilot kadar içten değil... Sonra konuşma bambaşka konulara döküldü.

Sanders küçük topluluğumuza neşe katmıştı. Hepimiz şişe şişe bira içtik. Saat on sularında bir ara Wyland, başka masadaki bir dostuyla konuşmak için yanımızdan ayrılmıştı. Üzerimize çöken nedensiz sessizliği Rutherford bozdu. “Ha, sahi,” dedi Sanders'e dönerek, “biraz önce Baskül'den konuştunuz. Ben de az çok bilirim orayı. Sözüünü ettiğiniz olay neydi, kuzum?”

Sanders biraz utangaç bir gülüşle karşılık verdi: “Hiç canım. Askerliğimi yaptığım sırada başımızdan geçen ufak bir serüven.” Ne var ki Sanders bir sırrı uzun zaman içinde saklayabilen bir genç değildi; kendini daha fazla tutamayarak, “Olay şu,” diye anlattı: “Baskül'deyken bir ara Afgan mı, Afridi mi, neyse, oranın yerlilerinden biri bizim uçaklardan birini kaçırdıydı da. Sonra kıyametler koptu, elbet, anamızdan emdiğimiz süt burnumuzdan geldi, kestirebileceğiniz gibi... Ömrümde böylesine bir küstahlık görmemişim, doğrusu... Herif resmen pilotun yolunu kesiyor, bir yumrukta yere serip bayıltıyor, gerekli araçları çalıyor, sonra da kimsenin ruhu duymadan pilot kabinine geçiyor. Pilotlukta da ustanın ustasıymış ha! Sinyalleri falan yerli yerince verip güzel bir kalkış yapıyor ve bir kuş gibi uçup gidiyor. İşin kötüsü, bir daha geri

dönmedi.”

Rutherford ilgilenmişe benziyordu: “Ne zaman oldu bu?”

“Aşağı yukarı bir yıl önce, sanırım. 1931 yılının Mayıs’ıydı. Baskül’deki ayaklanma yüzünden sivilleri Peşaver’e taşıyorduk – o ayaklanmayı anımsarsınız. Her şey karmaşa içindeydi; yoksa böyle bir olay meydana gelemezdi. Ama geldi işte. Bu da bizdeki, ‘Adamı adam yapan kılık kıyafetidir,’ deyişini kanıtıyor, öyle değil mi?”

Olay Rutherford’un adamakıllı ilgisini çekmişti. “Böyle karışık durumlarda uçakta birden fazla sorumlu kişi bulunması gerekmez mi?” diye sordu.

“Zaten bulunurdu, askerî nakliye uçaklarımızın hepsinde. Gelgelelim bu seferki değişik bir uçaktı. Mihrace-nin biri için özel uçak olarak yapılmış aslında. Gösteri uçuşlarına elverişli bir şeydi. Hint Ordusu’ndaki gözcüler bunu Keşmir’de, yüksek irtifa uçuşları için kullandılar-mış.”

“Çalınan uçak Peşaver’e de gitmedi, öyle mi?”

“Oraya da gitmedi. Bildiğimiz kadarıyla, başka bir yere de gitmemiş bu uçak. İşin en tuhaf yanı da buydu ya! Şu var ki uçağı kaçırın adam dağ kabilelerinden birinin adamı imişse, yolcuları rehin tutmak için dağlarda bir yere uçmuş olabilir. Bana kalırsa hepsi ölmüş olsalar gerek. O sınırdaki sayısız dağ var, birine çarpıp düştün mü kıyamete dek arasalar bulamazlar seni.”

“Evet, iyi bilirim o tip araziye. Uçağın kaç yolcusu vardı?”

“Dört, sanıyorum. Üç erkek, bir de bir kadın misyoner.”

“Erkeklerden birinin adı Conway olabilir mi?”

Sanders şaşalamıştı: “Evet, erkeklerden biri gerçekten oydu. Şahane Conway derlerdi. Tanır mıydınız onu?”

“Okul arkadaşımды,” diye yanıtladı Rutherford sıkılganlıkla; olmasına doğrudu ama sanki ona pek uygun düşmüyordu.

Sanders, “Baskül’de yaptıklarına bakılırsa yaman

adammiş doğrusu,” dedi. Rutherford doğrularak başını salladı: “Evet, hiç kuşkusuz öyleydi... ama ne olağanüstü, akıllara durgunluk verici bir şeydi...” Bir süre daldı gitti, sonra kendini toplayarak, “Gazetelerden hiçbiri yazmadı, yoksa okurdum,” dedi. “Neden yazılmadı?”

Sanders’in üzerinde birden bir huzursuzluk belirdi; öyle ki bir an, genç bir çocuk gibi kıpkırmızı kesilecek sandım. “Biraz fazla konuştum galiba,” dedi. “Ama bunca zamandan sonra ne zararı var artık? Bırakın kışlalarla subay kulüplerini, pazaryerlerinde bile dilden dile dolaştı bu olay, bir süre sonra da, gördüğün gibi örtbas edildi – nasıl meydana geldiğini kastediyorum. Duyulması pek iyi olmazdı. Yetkililer yalnızca uçaklarından birinin kayıp olduğu haberini vererek isimleri beyan etti. Alakasız olmayanların dikkatini öyle pek de fazla çekmeyecek bir olay işte...”

Tam bu sırada Wyland masamıza döndü ve Sanders ondan yana özür dilercesine baktı.

“Şey... Wyland... Arkadaşlar Şahane Conway’den söz açmışlardı da... Korkarım ben de o Baskül olayını ağzımdan kaçırdım. Umarım sorun değildir?”

Wyland bir süre yüzünde sert bir ifadeyle sessiz oturdu. Vatandaşlık adabı ile resmî görevli sorumluluğunu içinde bağdaştırmaya çalıştığı belliydi. En sonunda, “Bunun sıradan, ilginç bir öykücük gibi anlatılması bence çok üzücü,” dedi. “Hem ben sizlerin, ser verip sır vermemek üzere yetiştirildiğinizi sanırdım.” Wyland böylece genç havacıya dersini verdikten sonra biraz daha yumuşak bir tavırla Rutherford’a döndü: “Sizlere anlatmasında bir sakınca olduğundan değil. Gene de sınır bölgelerinde meydana gelen kimi olayları hafif bir esrar perdesi ardında gizlemek gerektiğini anlayabilirsiniz sanıyorum.”

Rutherford buruk bir gülüşle, “Anlıyorum, anlıyorum da, insan ne olsa işin içyüzünü merak etmekten kendini alamıyor,” diye karşılık verdi.

“Olup bitenleri, öğrenmesi gerekenlerden hiçbir za-

man gizli tutmadık zaten. O sırada Peşaver'deydim, bu yüzden bana güvenebilirsiniz... Senin Conway'le bir yakınlığın var mıydı? Yani okuldan çıktıktan sonra, demek istiyorum.”

“Oxford'da bir ara birlikte bulunduk, sonra da şurada burada rastlaştık. Ya sen? Hiç gördün mü onu, sonradan?”

“Ankara'ya tayin edildiğim zaman o da oradaydı. Bir-iki kez görüştük.”

“Onu nasıl bulurdun?”

“Akıllıydı ama biraz gevşekti bence.”

Rutherford gülümsedi. “Gerçekten de çok akıllıydı. Üniversite yılları çok parlak geçti – savaş çıkana kadar. Kürek takımıydı, öğrenci birliği liderliğiydi, aldığı çeşitli ödüllerdi... Sonra, dinlediğim en usta amatör piyanistlerden biriydi, belki de birincisi. Kısacası, insanı şaşkırtacak kadar çok yönlüydü, Jowett'in geleceğin başbakanı olarak selamlayabileceği biri. Oysa Oxford günlerinden sonra Conway adını pek duymadık. Bunda savaşın da rolü var elbet. Conway çok gençti savaş çıktığında; hemen hemen sonuna kadar da silah altında kaldığını duydum.”

Wyland, “Yaralanmış sanıyorum, şarapnel miymiş ne,” dedi. “Neyse ki pek ciddi bir yara değilmiş galiba. Conway, askerlikte de parlak sayılmış; Fransa'da bir madalya almış. Savaştan sonra bir süre gene Oxford'a dönmüş öğretim üyesi olarak. Uzakdoğu'ya 1921'de gittiğini biliyorum. Doğu dillerindeki esaslı bilgisi sayesinde Dışişleri'ne tüm formaliteleri atlayarak doğrudan girdi. Birçok görevde bulundu.”

Rutherford, ağzı kulaklarına vararak hınzırca güldü: “Öyleyse her şey anlaşıldı! Kaç parlak deha elçiliklerde çaylı toplantılar düzenlemek ve o gereksiz, gülünç şifreleri çözmek uğruna harcanıyor, Tanrı bilir!”

“Conway konsoloslukta çalışıyordu, diplomatlığa bağlı değildi,” dedi Wyland kibirle. Alınmadığı belliydi, gene de Rutherford buna benzer birkaç takılmadan sonra gitmek üzere ayağa kalktığında Wyland itiraz etmedi. Saat geç olmuştzu zaten; ben de kalkmaya karar verdim.

Vedalaşırken Wyland hâlâ, protokol kurallarının çiğnenmesini vatandaşlık ve dostluk adına sineye çeken kasıntı bir suskunluk içindeydi. Ama Sanders çok candan davranırdı ve “Gene karşılaşacağımızı umarım,” dedi.

Trenim sabaha karşı kasvetli bir saatte kalkıyordu. Taksilerimizi beklerken Rutherford, “Tren saatine kadar benim otele gelmek ister miydin?” diye sordu. “Dairemde güzel bir oturma odası var. Biraz çene çalarız.”

“Benim için harika olur, doğrusu,” dedim.

“İyi o zaman. Biraz Conway’den bahsederez istersen,” dedi Rutherford. “Bu mesele seni sıkmadıysa tabii.”

“Ne münasebet,” dedim onu pek iyi tanımadığım halde. “Benim ilk dönemimde okuldan ayrılmıştı, sonra da hiç karşılaşmadık. Ama bir seferinde bana çok iyiliği dokunmuştu. Okulda henüz yeniydim ve bu iyiliği yapmasını gerektirecek herhangi bir neden yoktu. Önemsiz bir şeydi ama hiçbir zaman unutmadım.”

Rutherford da hak verdi bana. “Evet, ben de hayrandım ona, ki zamanla hesaplırsak şaşkırtıcı derecede az gördüğüm halde.”

Üzerimize tuhaf bir sessizlik çöktü o zaman. İkimiz de, tanışlığımızın derecesiyle ölçülemeyecek derecede önem verdiğimiz birini düşünüyorduk. Zaten Conway’i çok resmî olarak ya da şöyle, ayaküstü bir tanıyıp geçmiş olan nice kişinin de onu, sonraları, büyük bir açıklık ve canlılıkla anımsadıklarına çok zaman tanık olmuşumdur. Gerçekten olağanüstü bir gençti Conway. Hele ben, onu tanıdığım sırada, çevremdekilerden kahramanlar yaratıp tapınma çağına olduğum için Conway’i hâlâ romantizme bürünmüş bir canlılıkla anımsarım. Uzun boylu ve son derece yakışıklıydı. Yalnız spor dallarında parlamakla kalmazdı, hemen hemen tüm konularda birinciydi. Coşkun ve duygusal yaradılışlı bir müdürümüz bir keresinde onun üstünlük ve başarılarından, “Şahane,” diye söz etmiş ve Şahane Conway adı böylece ortaya çıkmıştı. Bunun altından, alay konusu olmadan kalkabilecek birisi varsa o

da Conway'di, herhalde.

Onun, Okuma Günü'nde Antik Yunanca bir demec verdiğini, okul tiyatrosunda profesyonellerle boy ölçüşebilecek başarılar kazandığını anımsıyorum. Birinci Elizabeth Çağı insanına benzerdi bu yönden: o zorlamasız çok yönlülüğü ve o çekici tipi, kısacası beden ve kafa uğraşlarının o parlak, keyifli bileşimi... Philip Sidney¹ benzeri bir tip.

“Çağımızda bu tip insanların soyu tükeniyor artık,” diye bir yorum yaptım.

“Çok doğru,” dedi Rutherford. “Hatta onlar için aşağılayıcı bir ad bile ürettik: *dilettanti*, *amatör ruhlu*, diyoruz onlara. Herhalde Conway'e de böyle diyenler olmuştur, Wyland gibi kimseler, örneğin. Wyland'dan hiç hazzetmiyorum, doğrusu. Hiç katlanamıyorum onun gibilere. Ukala, hem de küçük dağları ben yarattım dercesine kendini beğenmiş tipler. Hem de ikiyüzlü. Gider, ülkesinden üç dünya ötede sömürge kurar ama hâlâ izcilerin oba beyiymiş gibi konuşur. Farkına vardın mı, laf arasında o ‘şeref sözleri’nden, ‘ser verip sır vermekten’ dem vurmalar. Duyan da şu lanet imparatorluğu ortaokul falanmış sanır... Ama ben böyle sömürgeci zihniyetli diplomatlarla hiçbir zaman geçinemem.”

Birkaç sokağı sessizlik içinde geçtik, sonra Rutherford, “Gene de bu geceyi kaçırmayı dünyada istemezdim,” diye konuşmayı sürdürdü. “Sanders o Baskül olayını anlatırken öyle bir tuhaf oldum ki! Önceden de duymuş ama pek inanmamıştım. Daha doğrusu bu olay, çok daha şaşırtıcı başka bir serüven öyküsüyle ilgili olarak kulağıma gelmişti, ki o öyküye inanmam için hiçbir neden yoktu ortada. Daha doğrusu çok ufak bir neden vardı. Şimdi ise çok ufak ‘iki’ neden var... Benim her duyduğuna kanacak kadar saf biri olmadığımı kestirebilirsin sanırım, dostum.

¹ On altıncı yüzyıl sonlarında yaşamış çok yönlü bir soylu, edebiyat adamı. (Ç.N.)

Ömrümün büyük bölümü seyahatle geçti, çok yer ve insan gördüm. Dünyada çok acayip şeylerin olup bittiğini bilmez değilim. Yani kendi gözünle görürsen, demek istiyorum; başkalarından duydun mu inanasın gelmez doğrusu. Gene de...”

Rutherford kendi kendine konuştuğunu birden fark etmiş gibi hafifçe güldü. Sonra, “Kesin bildiğim tek şey şu,” dedi, “bu konuda Wyland’a açılacak değilim. Epik bir şiiri dedikodu dergisine satmaya çalışmak gibi olur bu. Şansımı seninle deneyeceğim.”

“Belki de beni gözünde büyütüyorsun,” dedim.

“Hiç sanmıyorum, kitabını okuduktan sonra.”

Kitabımdan söz etmemiştim; oldukça teknik bir yapıtı bu. Öyle ya, bir nöroloji uzmanının yazdıkları kitlere hitap etmez! Bu yüzden, Rutherford’un kitabını okumuş olması beni şaşırtmış ve gururumu okşamıştı. Bunu kendisine de söyledim.

“Kitabın ilgimi çekmişti,” dedi. “Çünkü bir zamanlar Conway de amnezi geçirmişti.”

Otele varmıştık. Rutherford anahtarı aldı. Asansörde beşinci kata çıkarken, “Lafı gereksiz yere uzatıyorum,” dedi. “İşin gerçeği şu ki Conway ölmedi. Hiç değilse birkaç ay öncesine kadar yaşıyordu.”

Bunu, bir asansör yolculuğunun zaman ve uzam sınırları içinde yorumlayabilmenin yolu yoktu. Birkaç saniye sonra, koridorda, “Emin misin?” diye sordum. “Nereden biliyorsun?”

Dairesinin kapısını açarken, “Çünkü geçen kasım ayında, bir yolcu gemisinde Şanghay’dan Honolulu’ya kadar onunla birlikte yolculuk ettim,” diye yanıtladı. İçeri girip içkilerimizi elimize alarak koltuklarımıza yerleşinceye kadar konuşmadı. Sonra anlatmaya başladı: “Şöyle ki: O sonbahar Çin’e gitmiştim, tatilimi geçirmeye. Sürekli geziniyorum. Conway’i görmeyeli yıllar oluyordu. Hiç haberleşmedik, onu sık sık düşündüğümü de söyleyemem. Gerçi düşündüğüm zaman gözümün önünde hemen can-

lanıveren birkaç yüzden biriydi ama... Hankow'daki bir dostuma uğramış, Pekin ekspresiyle dönüyordum.

“Trende çok sevimli bir Fransız misyoner kadının yanına düştüm. Çung-Kiang'da, hayır işleriyle uğraşan bir manastırın başrahibesiymiş ve oraya gidiyormuş. Biraz Fransızca bildiğim için benimle konuşmak, yaptıkları işleri, yaşantılarını falan anlatmak hoşuna gitmiş benziyordu. Aslında ben misyonerlik denen şeyden pek hoşlanmam. Gene de Katolik misyonerlerin farklı bir zümre olduklarını kabul etmek gerekir. Hiç değilse sıkı çalışıyorlar; sonra, kendilerinden başka herkese tepeden bakan tavırlar takınmıyorlar..

“Sadede gelirsek, başrahibe bana Çung-Kiang'daki misyon hastanesinden bahsederken birkaç hafta önce getirilen ateşli bir hastadan söz etti. Gerçi adamın üzerinde kimlik yokmuş, kim olduğunu, nereden, nasıl geldiğini kendisi de bilmiyormuş ama misyonerler onun Avrupalı olduğunu tahmin etmişler. Sırtında en yoksul cinsinden yerli giysileri varmış. Son derece hasta olarak gelmiş manastıra. İşlek bir Çince'yle iyi Fransızca konuşuyormuş. Misyonerlerin milliyetini öğrenmezden önce onlara seçkin bir şiveyle İngilizce hitap etmiş. Başrahibeye böyle olağandışı bir olaya inanamayacağımı söyledim. Bilmediği bir dilin şivesindeki seçkinliği ayırt edebildiği için takıldım ona.

“Böylece bir süre şakalaştık. Sonunda sevimli kadın, eğer bir gün yolum düşerse manastıra uğramamı söyledi. O sırada benim için bu, Everest'in tepesine tırmanmak kadar olmayacak bir şeydi ama tren Çung-Kiang'a vardığı zaman ona güle güle derken yol arkadaşlığımızın sona erdiğine gerçekten üzüldüm... Meğer birkaç saat sonra Çung-Kiang'a geri dönmek varmış kaderde! Üç-beş kilometre ileride tren bozuldu. Bizi Çung-Kiang'a kadar, zar zor geri geri ittiler. Orada, yeni lokomotifin en erken on iki saatte gelebileceğini öğrendik. Çin Demiryolları'nda olağandır böyle şeyler. Yani Çung-Kiang'da geçirilecek

yarım günüm vardı, ben de rahibenin çağrısını kabul etmeye karar verdim.

“Beni elbet şaşkınlıkla, gene de katıksız bir sevinçle karşıladı. Katolik olmayanların anlamakta en zorlandıkları şeylerden biri sanırım onların resmî bir katılıkla gayri resmî bir hoşgörüyü kolaylıkla birleştirebilmeleridir. Çok mu çapraşık oldu? Neyse, gerçek şu ki çok iyi ağırladılar beni. Aradan daha bir saat geçmeden nefis bir sofraya donatmışlardı. Orada genç bir Hıristiyan Çinli doktorla tanıştım. Yarı Fransızca, yarı İngilizce, pek güzel anlaştık. Sonradan başrahibeyle bu genç doktor bana hastanelerini gezdirdiler. Burası onların övünç kaynağıydı besbelli. Yazar olduğumu söylemiştim. Kitabımda onlara yer verebileceğimi düşünerek heyecanlanacak kadar saf kişilerdi.

“Bir yandan koğuşları gezerken doktor bana hastalar konusunda bilgi veriyordu. Etraf tek bir leke barındırmayacak şekilde tertemizdi, çok iyi yönetildiği belliydi. Başrahibe, onun yanından geçtiğimizi bildirene kadar, trende konuştuğumuz o seçkin İngiliz şiveli esrarengiz hastayı unutmuşum. Hasta kıpırtısız yatıyordu, uyur gibiydi, başının arkasını görüyordum yalnızca. Ona İngilizce bir şey söylemem istendi. Ben de aklıma ilk gelen beylik lafı söyleyerek, ‘İyi günler,’ dedim.

“Adam şaşkınlıkla başını kaldırıp, ‘İyi günler,’ dedi. İngilizce’yi gerçekten de yüksek tabaka şivesiyle konuşuyordu. Ama buna şaşacak fırsat bulamadım, çünkü o anda onu tanımıştım. Uzamış sakalına, iyice değişmiş görünümüne, aradan geçen uzun yıllara karşın tanımıştım onu. Conway’di... Emindim bundan. Şimdi düşünüyorum da, bir an duraksayıp, ‘Acaba mı?’ dese ydim, ‘Olamaz,’ sonucuna varabilirdim. Bu yüzden, o anda içimden geldiği gibi davrandığıma şimdi seviniyorum. ‘Conway, ben Rutherford!’ diye bağırardım. Tanımamış gibi baktı bana, ama ben yanlışlık yapmadığımdan emindim.

JAMES HILTON

YİTİK UFUKLAR

ROMAN

İç savaşın patlak vermesi üzerine Çin'i terk etmeye çalışan dört yolcu, bir uçakla Tibet sınırları içinde, kimselerin bilmediği dağlık bir bölgeye kaçarlar. Şans eseri, gizemli bir Çinli tarafından bulunup efsanevi manastır Shangri-La'ya götürülürler. Dağlarla çevrili bu ıssız bölgeye neden, nasıl getirildiklerini bir türlü anlayamayan yolcular kurtulacakları günü beklerken, zamanla, çevrelerini saran güzellikten ve manastırın onları ele geçiren dingin ve ulvi havasından etkilenmekten kendilerini alamaz ve önceki yaşamlarıyla derin bir hesaplaşmaya girerler. Ancak çok geçmeden kaçırlışlarının ve manastırın ardındaki sır perdesi aralanacaktır.

Belki de burada, Shangri-La manastırında, kaderleriyle birlikte cennetin anlamını da keşfedeceklerdir; o cenneti pek kısa bir sürede kaybetmek pahasına da olsa...

James Hilton'dan, 20. yüzyılın kült romanlarından biri ve o günden bu güne sayısız hayalperestin ruh dünyasını süsleyen Shangri-La manastırının hikâyesi.

ISBN 978-975-07-1149-7

9 789750 711497

<http://www.canyayinlari.com>